

Hr. Bure sadled sin Ganger graa,
 Abildgraa!
 Fru Inger fra Svalen, hun stirred derpaa.
 Ho! Haa! Hvor Skoven er grøn!

Saa spændte han Sejl under bredden Raa,
 Silkesejl!
 Hr. Bure, han vugged paa Bølgen den blaa.
 Ho! Haa! Det er tungt at skilles!

Der var ialt nogle og tyve Vers. Da det sidste var sunget, sprang Pigerne af Baaden, mens alle Mandfolkene klappede i Hænderne.

„Ja den Sang kender Hr. Pastoren maaske ikke,“ sagde i det samme en ung, smilende Mand med blond Fuldskæg, der tilligemed et Par andre yngre Bønder slog sig ned i Emanuels Nærhed for at indlede en Snak med ham. „Det er saadan en Yndlingssang for Ungdommen her, fordi den er digtet sammen af vores egen Højskoleforstander derovre i Sandinge, som Hr. Pastoren vel nok har hørt tales om. Han er jo da vist kendt i det hele Land.“

Emanuel huskede godt at have hørt „Sandinge Højskole“ nævne som det Sted, hvor Egnens Ungdom efter Væver Hansens Anvisning søgte hen for at opnaa en højere aandelig Udvikling end den, Almueskolen kunde give; og han rykkede nu tæt-